

Sygn. akt II CZ 143/98

P O S T A N O W I E N I E

Dnia 9 grudnia 1998 r.

Sąd Najwyższy Izba Cywilna

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSN	-	Prezes T. Ereciński
Sędziowie:	SN	-	G. Filcek
	SN	-	J. Suhecki (spraw.)

po rozpoznaniu w dniu 9 grudnia 1998 r.

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa Z. P.

przeciwko J. J.

o zapłatę

na skutek zażalenia powoda

na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 22 lipca 1998 r.,

p o s t a n a w i a :

oddalić zażalenie.

UZASADNIENIE

Powód wnosił o sprostowanie w wyroku zaocznym Sądu Wojewódzkiego w K. oczywistej omyłki w oznaczeniu imienia pozwanego, które błędnie wskazano w pozwie jako „Janusz” zamiast prawidłowego „Jan”.

Sąd Wojewódzki oddalił wniosek, a Sąd Apelacyjny oddalił zażalenie powoda. Postanowienie Sądu Apelacyjnego powód zaskarżył kasacją, którą Sąd ten odrzucił jako niedopuszczalną, gdyż zaskarżone orzeczenie nie jest kończącym postępowanie w rozumieniu art. 392 § 1 kpc.

Odrzucenie kasacji powód zaskarżył zażaleniem wnosząc o zmianę zaskarżonego postanowienia i „orzeczenie co do istoty sprawy”.

W motywach zażalenia twierdzi, że jeżeli w sprawie niniejszej kasacja jest dopuszczalna co do istoty sporu z uwagi na wartość jego przedmiotu, to należy przyjąć jej dopuszczalność także co do zagadnień nie dotyczących tej istoty, w tym takich jakich dotyczy zażalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W orzecznictwie ugruntowany jest już pogląd, że kasacja przysługuje wyłącznie od postanowień kończących sprawę jako całość, natomiast nie przysługuje od postanowień o charakterze incydentalnym. Wynika to m.in. z wykładni prawa zawartej w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 14.XI.1996 r., I CKN 7/96 (OSN 3/1997 poz. 31). Zasada ta dotyczy wszelkich postanowień incydentalnych bez względu na to czy kasacja byłaby dopuszczalna co do całości sprawy z uwagi na jej charakter lub wartość przedmiotu zaskarżenia. Nie ulega wątpliwości, że orzeczenie w przedmiocie sprostowania oczywistej omyłki w orzeczeniu wcześniejszym ma charakter incydentalny w rozumieniu przedstawionej wykładni (tak też wskazuje Sąd Najwyższy m.in. w postanowieniu z dnia 2.XI.1997 r., III CZ 56/97 - niepubl.).

Z tych względów i z mocy art. 393¹⁸ i 393¹⁹ oraz art. 397 § 2 i 385 kpc należało orzec, jak w sentencji.

jb.